

El Papa Francesc prepara una encíclica sobre la fe

▶ El Papa Francesc —en la foto, en pregària davant la imatge de Maria a la basílica de Santa Maria Major, de Roma—, va dir davant dels periodistes: «Ah, com voldria una Església pobra i per als pobres!» A la vegada, aquestes darreres setmanes ha intensificat la realització de les celebracions de l'Any de la Fe, promulgat per Benet XVI. El 28 d'abril administrà el sagrament de la Confirmació a un grup de joves i els animà a viure la fe en Crist, encara que calgui anar a contracorrent del món. El passat 5 de maig presidí la trobada de les Germandats i Confraries i el passat diumenge,

festa de Pentecosta, va estar dedicat als moviments, antics i nous, amb un pelegrinatge a la tomba de sant Pere. Sembla que el Papa prepara ja la seva primera encíclica sobre la fe.

GLOSSA

Si no tingués ningú!

Un inspector d'ensenyament —que també ha dedicat molts esforços i temps a l'educació en el lleure des del voluntariat en l'àmbit eclesial— emmalaltí fa uns quatre anys. Li fou diagnosticat un tumor maligne al cap. Després de dues operacions, restà immobilitzat en una cadira de rodes, sense poder caminar. La nova situació, que era prou dura però acceptada —no sense esforç i confiança en Déu—, va donar pas a un procés d'adaptació a la realitat imposat per la malaltia. La força de voluntat de la persona, la seva tenacitat, l'entorn humà i el rerefons constant de la fe ho feren possible. L'esposa ha estat clau en aquest procés amb la seva dedicació generosa i amorosa. Així, s'ha anat refent la normalitat en algunes activitats, les relacions d'amistat amb persones determinants en una situació com aquesta, la participació en les activitats de vivència i celebració de la fe... i fins i tot ha tornat uns dies a les seves estimades colònies d'estiu. Les persones han estat decisives a l'hora de recuperar aquesta normalitat; la fe, la font d'on ha brollat la força de l'Esperit i la confiança en aquest Déu Pare que, en la salut i en la malaltia, és a prop nostre i ens mostra en Jesús el camí a seguir.

Molts matins, quan el nostre protagonista es lleva amb l'ajuda de les tecnologies adequades que l'esposa domina i controla, li diu, després de donar gràcies a Déu pel nou dia: «Gràcies per tot el que fas per mi. Com s'ho fan els que no tenen ningú que els ajudi? Com m'ho faria jo si no et tingués a tu i a tantes persones que m'ajudeu?»

La cura dels qui sofreixen en el cos i en l'esperit és un tret identificatiu dels cristians des dels orígens: «... Estava malalt, i em vau visitar...» (Mt 25,36). La malaltia, viscuda des de la fe, esdevé també camí de conversió, conversió a Déu, en les mans del qual se sap el malalt; i conversió als altres, als quals descobreix d'una manera nova, des d'una altra perspectiva. La compassió de Jesús envers els malalts i tots els qui pateixen el fa identificar-se amb ells, i ells amb Jesús des de la fe, perquè Jesús, tocat pel sofriment dels malalts, fa seu el dolor de les seves malalties i, en la Passió, obre la possibilitat que els malalts, des del propi dolor, s'uneixin a la seva passió redemptora. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Despertar de les consciències: T. More - T. Becket - J.H. Newman (3)

L'extraordinària figura de John Henry Newman (1801-1890), omplint tot el segle XIX, el segle de les grans convulsions i desafiaments per a la humanitat i per a l'Església, es pot considerar un veritable monument a la consciència humana.

També Newman es va despertar davant la decadència i la mediocritat, l'ensopiment, la inconsciència i el servilisme de l'Església anglicana del seu temps. Es va despertar per endinsar-se en el camí apassionant i immens de trobar la Veritat, segons el seu propi lema, «des de les ombres i les figures». Sent adolescent va viure una profunda experiència d'encontre amb el Déu personal, en el marc d'una forta exigència ètica. A Oxford va entrar en una espècie d'«aristocràcia intel·lectual» (cultura, intel·ligència, rigor en el pensament) i, com a tutor a l'Oriel, va descobrir la seva vocació educativa, ordenant-se de diaca i comproment-se al celibat. Va començar a descobrir la riquesa d'una fe més enllà de moralismes simplistes i devocionals. Immediatament va sintonitzar amb una minoria d'amics i companys que compartien la mateixa consciència desperta davant la situació. Amb ells va formar i va liderar el conegut «Moviment d'Oxford», que propugnava la reforma sobre tres bases: honradesa intel·lectual i moral, recerca de la Veritat de la fe en els seus orígens, superació de tota reducció de la fe a joc de raó... Va ser una sacsejada, que es difonia per mitjà de publicacions breus i freqüents (els famosos «tracts»). Quan Newman, en la seva recerca, manifesta l'afinitat dels principis que havien de regir l'Església anglicana amb la doctrina catòlica, rep una allau de crítiques i es retira a l'oració, al pensament i la investigació: la seva consciència inquieta el porta a descobrir el veritable sentit de la Tradició i el desenvolupament de la Doctrina Cristiana, des de la fe dels Apòstols fins als nostres dies. La fi d'aquest procés va ser l'adhesió a l'Església catòlica.

Newman va seguir sent el mateix. Ara com a sacerdot catòlic i membre de l'Oratori de Sant Felip Neri, té per davant grans tasques. També l'Església catòlica té necessitat de renovació. D'obstacles, no en falten, però ell es lliura a l'acció pastoral, a la realització de projectes educatius, a la causa del mutu reconeixement de catòlics i anglicans en la mateixa cultura i al diàleg necessari de l'Església amb el món modern i la ciència. Les seves aspiracions no van trobar ressò ni suports suficients, de manera que es va retirar a l'Oratori de Birmingham. Un atac aferrissat i intransigent del costat anglicà motiva la redacció de la seva coneguda obra *Apologia pro vita sua*, on dona raó del seu camí i de les seves troballes. Aquesta obra mestra, altres escrits i els seus sermons, li retornen el prestigi merescut. És cridat a participar en el Concili Vaticà I i va declinar la invitació. El Papa Lleó XIII el nomenà cardenal.

El Papa Benet XVI sent envers Newman una especial predilecció. En el seu article «Si vols la pau, respecta la consciència de cada home. Consciència i llibertat», refereix la famosa cita de Newman:

«Si jo hagués de brindar per la religió, la qual cosa és altament improbable, ho faria pel Papa. Però en primer lloc per la consciència. Només després ho faria pel Papa.»

És una fal·làcia entendre la consciència com a recurs de la pròpia llibertat contra la Veritat que és proposada des de fora. La consciència és buscadora apassionada de la Veritat. Així pregava Newman en la solitud anhelant de Sicília:

«Jo estimava el meu propi camí. Ara et demano: il·lumina'm per a continuar.»

«Un home de consciència és el que no compra tolerància, benestar, èxit, reputació i aprovacions públiques renunciant a la veritat.»

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

MARC SUREDA

Facies fidei

El Museu Episcopal de Vic (MEV) contribueix a l'Any de la Fe amb una reflexió sobre el sentit de les obres d'art medieval religiós, a partir de diàlegs entre set obres del museu vigatà i set més procedents d'altres museus de les diòcesis catalanes. L'exposició, que porta per títol *Facies fidei*, es visita dins les mateixes sales permanents del MEV (reserves@museuepiscopalvic.com). Marc Sureda és conservador del MEV i comissari de l'exposició.

Quin és l'objectiu global de la mostra?

Explicar que darrere d'unes pintures murals, d'un retaule o d'un calze no hi ha només uns promotors i artífexs, uns procediments tècnics i uns gustos o modes, sinó també un pòsit teològic i litúrgic que fa que aquella obra sigui com és, i no d'una altra manera. Volem mostrar que tota peça d'art religiós medieval ha de ser llegida també així per ser ben entesa.

Com s'estableixen els diàlegs que la vertebren?

Amb la relació entre peces tractem temes com la Creació, l'Encarnació, l'Eucaristia, la Creu, la Santedat, la Paraula i la Vida. Per exemple, la brillantor de la Veracreu de l'arquebisbe Sescomes (Tarragona) s'explica perquè la Creu sintetitza la passió, mort i resurrecció de Crist, narrada al retaule de Bernat Saulet (Vic).

Quin interès té per al creient i per al no-creient?

Al creient li agradarà reconèixer les expressions artístiques de la fe a la Catalunya medieval. Però l'exposició resulta globalment atractiva avui, perquè els referents culturals cristians ja no són universalment compartits i, per tant, falten eines per entendre bé l'art religiós medieval i gaudir-ne.

Oscar Bardaji i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (I)

Una pregària trinitària

Aquesta pregària comença amb la invocació inicial al nostre Pare del cel. Sabem que és amb nosaltres, que ens porta de la mà, que ens salva. El P. Peter-Hans Kolvenbach conta en el seu llibre d'exercicis espirituals la història d'un monjo de l'Església oriental que insistia a entonar sempre el «Parenostre» al final de la darrera paraula, a fi d'acabar dignament la pregària amb la seva invocació inicial: Pare nostre.

D'aquesta manera, deia, un es posa en camí pasqual: «Hom comença en el desert arran de la temptació, torna a Egipte, passa a l'èxode per les estacions del perdó i del manà de Déu i, amb la voluntat de Déu, arriba a la terra promesa, al regne de Déu, on ell ens revela el misteri del seu nom: Pare nostre.»

Els dos camins, l'ascendent i el descendent, ens poden recordar que el Parenostre és sempre una pregària de Jesús i que acaba en la comunitat amb ell. Preguem al Pare del cel que coneixem pel seu Fill; d'aquesta manera, Jesús roman sempre al fons de la pregària, com ja veurem després, en comentar-la pas a pas.

Finalment, per ser el Parenostre una pregària de Jesús, és també una pregària trinitària: preguem al Pare amb el Crist per l'Esperit Sant.

Joseph Ratzinger-Benet XVI.
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Del desencantament al reencantament

La religió és un fenomen complex que s'ha manifestat de diferents maneres al llarg del segle i en els diversos contextos culturals. Bàsicament s'articula a través de vivències subjectives (espiritualitat, mística, interioritat) i de mediacions intel·lectuals, estètiques, ètiques i institucionals transmeses mitjançant la tradició.

L'impacte de la crítica moderna —pròpia de la Modernitat— feia preveure la desaparició del fet religiós. La fe semblava quelcom propi d'una altra època que quedaria eclipsat pel progrés científic i les llibertats democràtiques. Aquest desencantament del món va propiciar l'aparició d'un individu lliure de la *il·lusió/engany* del funcionament màgic de l'univers, però alhora el va privar de la *il·lusió/anhel* d'una vida que no es limita a la dimensió material. Un món desencantat deixà insatisfets els qui intuïen el Misteri que acompanya l'existència humana.

El pas dels anys no ha confirmat els mals presagis per a la religió: en comptes d'assistir-ne a la fi, les primeries del nou mil·lenni semblen anunciar el retorn del sagrat. La crisi del discurs de la Modernitat ha donat pas a un ressorgiment espiritual i noves formes de religiositat s'han obert camí enmig del món anomenat de la Postmodernitat.

El cristianisme se sent interpel·lat per aquest renaixement de l'espiritualitat i ha de donar testimoni apostant pel diàleg. Amb tot, la nova situació no està exempta de certs perills. Els creients no han de deixar-se enlluernar pels productes religiosos que, sovint adulterats, es difonen per Occident gràcies a un bon màrqueting.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Espiritualitat i espiritualitats

En el nostre llenguatge la paraula espiritualitat té diversos sentits. Pot significar des de l'estudi dels fenòmens de l'Esperit fins a caracteritzar l'estil de les diverses escoles espirituals. Parlant en propietat, sols hi ha una espiritualitat cristiana que consisteix en la vida en l'Esperit de Jesús, en viure «a impulsos de l'Esperit» (*Rm 8,5*), en el seguiment de Jesús animat pel seu Esperit.

Però al llarg de la història han sorgit a l'Església persones que han viscut a fons la seva vocació, donant a llum nous estils de vida cristiana que anomenem espiritualitats. Així, tenim l'espiritualitat benedictina, la franciscana, la ignasiana... Brollant totes del mateix Evangeli de Jesús, però subratllant cadascuna aspectes particulars. Així unes posen l'accent en la litúrgia i el treball, altres en la pobresa i la fraternitat, altres en la missió i la mobilitat, impregnades totes per l'experiència del propi fundador.

Alguns de nosaltres sintonitzarem millor amb l'esperit contemplatiu, l'ordre i el treball en silenci de sant Benet, altres amb l'espontaneïtat, l'alegria i la pobresa evangèlica de sant Francesc, altres amb la infantesa espiritual i la sobrietat carmelitana de santa Teresa de l'Infant Jesús, altres amb la mística arborada i el zel apostòlic de sant Ignasi, altres amb el sentit de l'humor i la bonhomia de sant Felip Neri... Que n'és d'aconsellable el fet d'adherir-se a l'escola d'algun sant amb qui ens identifiquem! Bons companys de camí i guies experts que acompanyen el nostre seguiment personal de Jesús.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 27. ■ Dilluns** (□ Sant Feliu) (litúrgia hores: 4a setm.) [Sir 17,20-28 / Sl 31 / Mc 10,17-27]. Sant Agustí de Canterbury (s. vi-vii), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo.
- 28. ■ Dimarts** (□ Lleida) [Sir 35,1-15 / Sl 49 / Mc 10,28-31]. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.
- 29. ■ Dimecres** (□ Urgell) [Sir 36,1-2.5-6.13-19 / Sl 78 / Mc 10,32-45]. St. Just (segle vi), bisbe d'Urgell; St. Pere Sans, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí.
- 30. ■ Dijous** [Sir 42,15-26 / Sl 32 / Mc 10,46-52]. El Cos i la Sang de Crist. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-lleonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França.
- 31. □ Divendres** [So 3,14-18 (o bé: 12,9-16a) / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 1,39-56]. Visitació de la Mare de Déu. Santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.
- 1. ■ Dissabte** [Sir 51,17-27 / Sl 18 / Mc 11,27-33]. Sant Justí (s. ii), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà.
- 2. □ Diumenge vinent**, el Cos i la Sang de Crist [Gn 14,18-20 / Sl 109 / 1Co 11,23-26 / Lc 9,11b-17]. St. Marcel·lí i St. Pere, mrs. romans (s. iv).

DIUMENGE DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

▮ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

▮ Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? / Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

▮ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 8,22-31)

Así dice la sabiduría de Dios: «El Señor me estableció al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remotísimo fui formada, antes de comenzar la tierra. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Todavía no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendrada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrones del orbe.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba el cielo en la altura, y fijaba las fuentes abismales. Cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como aprendiz, yo era su encanto cotidiano, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, gozaba con los hijos de los hombres.»

▮ Salmo responsorial (8)

R. *Señor, dueño nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Cuando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado, / ¿qué es el hombre, para que te acuerdes de él, / el ser humano, para darle poder? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad, / le diste el mando sobre las obras de tus manos. R.

Todo lo sometiste bajo sus pies: / rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar, / que trazan sendas por el mar. R.

La Santíssima Trinitat. Pintura de l'anomenat Mestre de Villсандino. Parròquia de la Nativitat de Maria, Villсандino (Burgos)

▮ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-5)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos; y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios.

Más aún, hasta nos gloriamos en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce constancia, la constancia, virtud probada, la virtud, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues lo que hable no será suyo: hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir.

»Él me glorificará, porque recibirá de mí lo que os irá comunicando. Todo lo que tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que tomará de lo mío y os lo anunciará.»

COMENTARI

L'Esperit de veritat fonamenta la nostra vida

Diumenge passat, festa de la Pentecosta, la lectura evangèlica ens parlava de l'Esperit com del Defensor que ens recorda les paraules de Jesús i ens les fa entendre. En aquest moviment, l'Esperit, ens diu el fragment evangèlic d'avui, és, a més, l'Esperit de veritat, que ens guia al coneixement de la veritat sencera.

La veritat, en la tradició bíblica, és allò sòlid, que mai no trontolla, i que pot servir de fonament per a altres realitats. Déu és veritat, perquè constitueix el fonament estable de tot el que existeix i de la mateixa història humana, tan canviant. L'Es-

perit de veritat és una denominació joànica de l'Esperit Sant, ja que constitueix el fonament de la vida cristiana, entesa com a participació de la vida divina.

És Esperit de veritat perquè no parla pel seu compte, sinó que comunica allò que sent dir. És un Esperit que té un punt de referència clar i segur: allò que el Pare ha donat a Jesucrist perquè ho anunciï a la humanitat. D'altra banda també anunciarà l'esdevenidor, ja que anunciarà allò que ha rebut de Jesús. Tot, passat i futur, conflueix en Jesucrist, que és la Paraula de Déu feta home. El missatge de l'Esperit està totalment referit a la persona de Jesucrist.

L'evangeli de Joan afirma la unitat del Pare i del Fill: El Pare i jo som u (cf. 10,30; 17,21). D'aquesta manera, l'evangelista Joan, a la seva manera, ens ha presentat el misteri de la Santíssima Trinitat. Pare, Fill i Esperit Sant, cadascú d'ells a la manera que li és pròpia, ens comuniquen l'única veritat de tot el que existeix. I aquesta veritat no és altra que la vida divina que brolla de la Trinitat i que sosté i fonamenta el món i la història humana.

Sabent que la veritat de Déu és la que sosté la nostra vida i la nostra fe, donem gràcies a Jesucrist que ens ha revelat el misteri de Déu, que és Pare, Fill i Esperit Sant.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

Sortida arxiprestal de Sant Vicenç dels Horts. El dia 1 de maig, 277 feligresos de les distintes parròquies, acompanyats dels seus sacerdots i diaca, van visitar el monestir de les Avellanès i el Sant Crist de Balaguer on van ser atesos pels germans maristes i pel capellà del santuari, Mn. Pau Vidal. Al migdia tingué lloc l'Eucaristia concelebrada i a continuació tots els assistents van compartir el dinar de germanor.

Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. El passat 12 de maig, sota el títol «Plens d'una alegria immensa», es van aplegar més de 300 feligresos d'aquesta vicaria, al temple parroquial de Sant Pere de Riudebitlles, per celebrar l'Any de la Fe. El bisbe Agustí va presidir l'Eucaristia, concelebrada amb el vicari general, els arxiprestos i al-

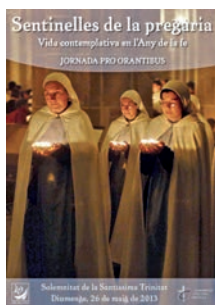
Pasqua del Malalt. Es va celebrar a nivell diocesà amb una Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, el passat 11 de maig, als Serveis Sociosanitaris de Sant Joan de Déu d'Esplugues de Llobregat. Per fer present la singularitat d'aquest any, al moment de les ofrenes es va presentar uns símbols que reprenien el logo de l'Any de la Fe. Una altra aportació especial va ser la d'un grup de malalts del Parc Sanitari de Sant Boi de Llobregat, que van representar l'evangeli del bon samarità. Un refrigeri i un temps d'esbarjo, amenitzat també amb màgia, van complementar la celebració.

tres preveres. Un signe especial va destacar durant la celebració: el bisbe va lliurar a un representant de cada parròquia un llantió, amb l'encàrrec d'encendre'l el següent diumenge, dia de la Pentecosta, com a símbol de la llum i del foc de l'Esperit Sant. Aquest moment fort de l'Any de la Fe a nivell de vicaria es realitzarà també en la del Llobregat el proper dia 16 de juny, a Molins de Rei.

AGENDA

«Sentinelles de la pregària». Avui diumenge dia 26 de maig, solemnitat de la Santíssima Trinitat, celebrem la Jornada «pro orantibus», amb aquest lema de «Sentinelles de la pregària». És un dia per a què el poble cristià

prengui consciència, valori i agraeixi la presència de la vida contemplativa, un moment per pregar per aquests monjos i monges, pels seus monestirs i per les seves intencions.

El bisbe Agustí i els agrupaments escolta. Convocada per la Delegació de Pastoral de Joventut per a dimarts 28 de maig, a la Casa de l'Església, aquesta reunió aplegarà els rectors que tenen agrupaments escolta als propis locals parroquials o al territori de la seva parròquia, amb el bisbe Agustí, amb l'objectiu d'enfortir els vincles entre l'Església i l'escoltisme.

Pregària Vocacional. Últim dijous de mes, 30 de maig, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, organitzada per la Delegació de Pastoral Vocacional. En aquesta ocasió, la Clara i el Santi, un matrimoni jove, donaran el seu testimoni.

Reunió de final de curs de la Delegació d'Ensenyament. 1 de juny,

a les 10.45 h. Són convocats els mestres i professors de religió, i docents cristians en general. A més de la salutació inicial del bisbe Agustí, hi haurà un espai per a testimonis personals en l'àmbit laboral de l'ensenyament, un moment de diàleg entre els assistents i la celebració de l'Eucaristia, a les 12 h. El piscolabis final afavorirà la convivència i l'intercanvi entre els assistents.

Curs d'iniciació al voluntariat. Dissabtes 1, 8 i 15 de juny, de 10 a 14 h, a la Casa de l'Església de St. Feliu de Llobregat. Es tracta d'un curs de 12 h organitzat per Càritas, adreçat als voluntaris o qui estigui interessat, dels arxiprestats de Sant Feliu, Montserrat i Sant Vicenç dels Horts, que permetrà a tots els participants obtenir el títol d'iniciació al voluntariat que dóna la Generalitat. Per a més informació: tel. 936 525 770.

CATEDRAL

Corpus Christi. 2 de juny, 19 h. Eucaristia presidida pel bisbe Agustí, amb l'animació litúrgica dels cants de la Coral Sine Nomine, de Barcelona, i la Banda Simfònica Ciutat de les Roses, de St. Feliu de Llobregat. A continuació, processó al voltant de la Catedral i per la Plaça de la Vila, on hi haurà la catifa de flors, muntada amb la col·laboració de l'associació cultural «Calaix de Sastre».

ECO DE LA PALABRA

Despertar de las conciencias: T. Moro - T. Becket - J.H. Newman (3)

La extraordinaria figura de John Henry Newman (1801-1890), llenando todo el siglo XIX, el siglo de las grandes convulsiones y desafíos para la humanidad y para la Iglesia, puede considerarse un verdadero monumento a la conciencia humana.

También Newman despertó ante la decadencia y la mediocridad, el amodorramiento, la inconsciencia y el servilismo de la Iglesia anglicana de su tiempo. Despertó para adentrarse en el camino apasionante e inmenso de hallar la Verdad, según su propio lema, «a partir de las sombras y las figuras». Siendo adolescente vivió una profunda experiencia de encuentro con el Dios personal, en el marco de una fuerte exigencia ética. En Oxford entró en una especie de «aristocracia intelectual» (cultura, inteligencia, rigor en el pensamiento) y, como tutor en el Oriel, descubrió su vocación educativa, ordenándose de diácono y comprometiéndose al celibato. Comenzó a descubrir la riqueza de una fe más allá de moralismos simplistas y devocionales. Inmediatamente sintonizó con una minoría de amigos y compañeros que compartían la misma conciencia despierta frente a la situación. Con ellos formó y lideró el conocido «Movimiento de Oxford», que propugnaba la reforma sobre tres bases: honradez intelectual y moral, búsqueda de la Verdad

de la fe en sus orígenes, superación de toda reducción de la fe a juego de razón... Fue una sacudida, que se difundía por medio de publicaciones breves y frecuentes (los famosos «tracts»). Cuando Newman, en su búsqueda, manifiesta la afinidad de los principios que debían regir la Iglesia anglicana con la doctrina católica, recibe un alud de críticas y se retira a la oración, al pensamiento y la investigación: su conciencia inquieta le lleva a descubrir el verdadero sentido de la Tradición y el desarrollo de la Doctrina Cristiana, desde la fe de los Apóstoles hasta nuestros días. El fin de este proceso fue la adhesión a la Iglesia católica.

Newman siguió siendo el mismo. Ahora como sacerdote católico y miembro del Oratorio de San Felipe Neri, tiene por delante grandes tareas. También la Iglesia católica tiene necesidad de renovación. Obstáculos no faltan, pero él se entrega a la acción pastoral, a la realización de proyectos educativos, a la causa del mutuo reconocimiento de católicos y anglicanos en la misma cultura y al diálogo necesario de la Iglesia con el mundo moderno y la ciencia. Sus aspiraciones no hallaron eco ni apoyos suficientes, de forma que se retiró al Oratorio de Birmingham. Un ataque obcecado e intransigente del lado anglicano motiva la redacción de su conocida obra *Apología pro vi-*

ta sua, donde da razón de su camino y de sus hallazgos. Esta obra maestra, otros escritos y sus sermones, le devuelven el prestigio merecido. Es llamado a participar en el Concilio Vaticano I y declinó la invitación. El Papa León XIII le nombró cardenal.

El Papa Benedicto XVI siente hacia Newman una especial predilección. En su artículo «Si quieres la paz, respeta la conciencia de cada hombre. Conciencia y libertad», refiere la famosa cita de Newman:

«Si yo tuviera que brindar por la religión, lo cual es altamente improbable, lo haría por el Papa. Pero en primer lugar por la conciencia. Sólo después lo haría por el Papa.»

Es una falacia entender la conciencia como recurso de la propia libertad contra la Verdad que viene propuesta desde fuera. La conciencia es buscadora apasionada de la Verdad. Así oraba Newman en la soledad anhelante de Sicilia:

«Yo amaba mi propio camino. Ahora te ruego, alúbrame para seguir.»

«Un hombre de conciencia es el que no compra tolerancia, bienestar, éxito, reputación y aprobaciones públicas renunciando a la verdad.»

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat